

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

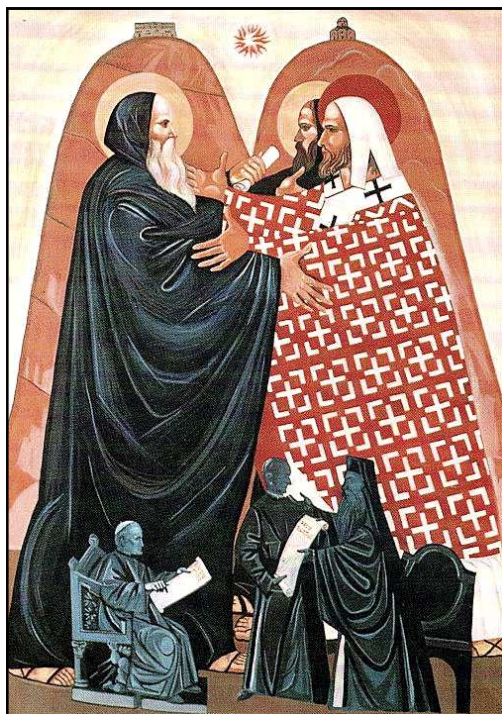
pro Jirkov a okolí

leden – únor, 2016 (č. 120)

Týden modliteb za jednotu křesťanů

18.-25.1. 2016

Nárožní kámen evropské jednoty nalézáme také na Velehradě. Nejen na Monte Cassino, odkud sv. Benedikt budoval Evropu latinskou. Také zde - na Velehradě, kde solušní bratři natrvalo vstúpili do dějin Evropy tradicí řeckou a byzantskou. Ty dva obrovské vklady, obě tradice, byť jsou odlišné, patří k sobě. Společně tvoří křesťanskou Evropu - někdejší i současnou. Příběh dvou bratří, Cyrila a Metoděje, je výrazným příkladem této jednoty. Svědectví, které přinesli našim předkům do slovanské země, je svědectvím nerozdělané církve - jedné, svaté, obecné a apoštolské. Oni, Řekové, hledali rovněž podporu a potvrzení své mise v Římě. V naší době, v době rozdělení Evropy, v době rozdělení církve, znamená jejich svědectví výzvu k jednotě. Jsou nám společní a mají význam ekumenický.

Papež Jan Pavel II.

Pozvánky na leden a únor

* V týdnu od 18.1. do 25.1. se připojíme v modlitbách k úmyslům „**za jednotu křesťanů**“ po celém světě.

* Mše svatá na **Květnově** bude 6.2. a 20.2. v 14 hodin. (obě: Jirkováci)
Mše jsou vždy o 1. a 3. sobotě v měsíci od 14 hodin. V zimě ale záleží na sjízdnosti cest.

* Mše svaté v **Otvicích** jsou každou sobotu od 18:00 hodin v kostele svaté Barbory. Mají nedělní platnost.

* **Jarní pobyt** pro křesťanské děti a mládež se připravuje **na faře ve Stříbrné** (u Kraslic) v Krušných horách (dům na obrázku). Termín: 15.2.-19.2. Cena: 1000 Kč, sourozenci: 850 Kč. Na spaní je třeba mít spacák. Je připraven duchovní i sportovní program.

* Dne 10.2. je tzv. **Popeleční středa**, den přísného půstu, kterým začíná doba postní. V tento den při mši svaté a také následující neděli (vždy v 9:00 hodin) se bude udělovat svátostina Popelec.

* V Sušanech bude mše svatá 14.2. od 12:00 hodin s udělováním Popelce.

* Pozor, mše svaté v Boleboři až do velikonoc nebudou.

** Termín hlavních **Květnovských poutí** v roce: 3.7., 10.7., 17.7. 2016

** Termín **Pařeztoure** - Beskydy II. (jižní část - Valašsko a Slovensko) 3.8.-12.8.2016 aneb putování od Svatého Hostýna po Turzovku (oba cíle jsou mariánská poutní místa).

Stalo se:

Koncert v kostele sv. Barbory v Otvicích o vánocích se vydařil. Dík patří všem účinkujícím i pořadatelům.

Filipovská zimní pouť se vydařila. Letos slavíme 150 let od velké události v životě Magdaleny Kade z Filipova. Ta byla uzdravena při zjevení Panny Marie ve svém domku **13. ledna 1866**. Přímo na hodinu zjevení, v 4:00 hodiny ráno, začala v poutní basilice mše svatá, kterou celeburoval litoměřický biskup Jan. Z Jirkova přijelo na tuto mši 6 poutníků spolu s věřícími krušnohorského vikariátu. Jezdí se každý rok. Cesty byly dobře upravené. Na pouť odjždíme 12.1. kolem 23 hod. večer. Kdo chce, může se přidat ke skupině poutníků (asi 20 lidí), kteří v Rumburku z autobusu vystoupí a zbytek cesty, asi 4 km, jdou po svých. Po mši svaté jezdí náš autobus sice zpátky, ale program bohoslužeb zde pokračuje ještě po celý den. Ve Filipově je hlavní pouť v lednu, ale dá se sem přijet i na mariánské svátky po celý rok. Pravidelné mše jsou zde každou neděli v 10:30 hod., nebo každého 13.

dne v měsíci, v 10:30 hod. a nebo na 1.sobotu v měsíci v 10:30 hodin. Více informací se dozvíte na webových stránkách farnosti Jiříkov. Letošní výroční mši zaznamenala i křesťanská televize NOE, která má dostupný záznam bohoslužby na svých webových stránkách, v archivu. MD

Vikariátní setkání kněží v měsíci lednu začalo 14.1. mši svatou v kostele sv. Barbory v Otvicích. Hlavním celebrantem byl okrskový vikář R.D. Řehoř Czerny. Po mši pokračovalo setkání na faře v Jirkově. MD

Svaté brány v litoměřické diecézi (u příležitosti Svatého Roku Milosrdenství 2016) a možnosti slavení svátosti smíření či získání odpustků

Milosrdenství je cesta, která sjednocuje Boha a člověka, protože otevírá srdce naději, že jsme milováni navždy i přes omezení svého hříchu... Potřebujeme neustále rozjímat o milosrdenství. Je zdrojem radosti, vyrovnanosti a pokoje. Je podmínkou naší spásy. Milosrdenství je slovem, které zjevuje tajemství Nejsvětější Trojice. *(papež František, Misericordiae Vultus)*

Liběšice u Žatce: Poutní kostel Navštívení Panny Marie a sv. Martina
Přehled pravidelných bohoslužeb a příležitostí k přijetí svátosti smíření v poutním kostele:

Neděle - mše svatá v 10:00 (svátost smíření od 9:30)

Úterý - mše svatá v 17:00 (svátost smíření od 16:30)

Středa - mše svatá v 8:00 a v 17:00 (svátost smíření od 7:30 a od 16:30)

Čtvrtek - mše svatá v 17:00 (svátost smíření od 16:30)

Pátek - mše svatá v 8:00 a v 17:00 (svátost smíření od 7:30 a od 16:30)

Sobota - mše svatá v 8:00 a v 17:00 (svátost smíření od 7:30 a od 16:30)

Litoměřice: Biskupská katedrála (dóm) na Dómském náměstí

Pořad bohoslužeb v katedrále sv. Štěpána

Neděle 10:00 mše svatá, 17:00 nešpory

Pondělí 7:30 mše svatá

Úterý 7:30 mše svatá

Středa 7:30 mše svatá

Čtvrtek 7:30 mše svatá

Pátek 7:30 mše svatá

Sobota 7:30 mše svatá

Možnost přistoupit ke svaté zpovědi je vždy před mší svatou a nešporami, ale i po mši svaté a po nešporách. Je také možné dohodnout se zpovědníkem jiný termín. Určení penitenciáři:

J. M. Jiří Hladík O Cr., SCHLJ, probošt

J. M. Martin Davídek, biskupský vikář pro pastorační

Podmínky pro získání odpustků: Projít Svatou branou (vchod do katedrály)

Svatá zpověď

Účast na mši svaté

Svaté přijímání

Modlitba „Věřím v Boha“

Modlitba na úmysl Svatého Otce

„Kéž je v tomto svatém roce církev ozvěnou Božího slova, které zní mocně a přesvědčivě jako slovo a úkon odpuštění, opory, pomoci a lásky. Ať neúnavně nabízí milosrdenství a je vždy trpělivá v poskytování útěchy a odpuštění. Ať je církev hlasem každého muže a každé ženy a s důvěrou a bez ustání opakuje: „Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování, na své milosrdenství, které trvá věčně““
(papež František, *Misericordiae Vultus* 25)

Bozkov: Poutní kostel Navštívení Panny Marie

Sobota 4.června 10:00 pouť na poděkování za dvacetileté působení kongregace Misionářů Matky Boží z La Salette, oslavuje litoměřický biskup Mons. Jan Baxant

Neděle 3.července 10:00 hlavní bozkovská pouť k Navštívení P. Marie

Neděle 14.srpna 10:00 pouť k Panně Marii Nanebevzaté

Neděle 11.září 10:00 pouť k Panně Marii

Neděle 25.září 10:00 pouť k Panně Marii La Salettské

Pravidelné bohoslužby:

Sobota, Neděle 10:00

Úterý - Pátek 18:00

Svátost smíření přede mší sv. nebo po domluvě kdykoliv na faře

Jablonné v Podještědí: Poutní bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy

Přehled bohoslužeb a příležitostí k přijetí svátosti smíření v zimním období (do 26. 3. 2016)

Neděle - mše svatá v 7:30 a v 10:00 (svátost smíření od 7:00 resp. 9:30)

Pondělí až pátek, vždy mše svatá v 17:00 (svátost smíření od 16:30)

Sobota - mše svatá v 10:00 (svátost smíření od 9:30)

Mše svaté jsou v zimní kapli (vpravo od presbytáře) kromě nedělní mše sv. v bazilice v 10.00 hod.

Zpovídá se zpravidla ve zpovědnicích v bazilice. Možnost svátosti smíření je vždy i po bohoslužbách, anebo v jiném čase po osobní domluvě s knězem.

Pro zpovědní službu jsou k dispozici:

P. Angelik Mička OP, tel. 605 075 156

P. Augustin Prokop OP, tel. 724 244 148

augustin@op.cz

P. Pavel Maria Mayer OP, tel. 602 858 800

pavel@op.cz

Modlitby matek

Na počátku hnutí Modlitby matek byla touha jedné obyčejné anglické maminky a babičky modlit se za své děti. Tato žena se jmenuje Veronica Williams a na druhý pohled zas tak obyčejná není. Její absolutní odevzdanost do Božích rukou a důvěra v jeho slovo spustily vlnu událostí, které se dnes dotýkají tisíců žen na celém světě (více v knize „Radost z odevzdání se“).

Na tomto příkladu můžeme vidět často opakovaný Boží scénář – působí v tichosti a nenápadně, pomocníky si volí mezi těmi nejmenšími...

Je to už více než dvacet let, kdy Pán řekl Veronice skrze její příbuznou Sandru: „Modli se za své děti.“ Bylo to v Anglii, na poutním místě Walsingham, kam poutníci chodí k Matce smíření. Veronika a Sandra se spolu začaly modlit desátek radostného růžence „kterého jsi v Betlémě porodila“, aby poznaly Boží vůli. Po měsíci se k nim připojila další maminka, a tak vznikla první skupinka. Úmyslem ale nebylo zakládat další skupinky. Veroničiným přáním bylo naslouchat Pánu a nechat se vést. Sama vzpomíná na počátky takto: „Kdybych tehdy věděla, co pro mě Bůh chystá, určitě bych odmítla. Necítila bych se pro takový úkol vhodná. On mi to však dával po částech, a tak se mohlo stát to, že jsem byla u zrodu a rozšíření Modliteb matek takřka po celém světě.“

V počátcích MM dostala Veronika toto slovo ...*“Přestaň hlasitě plakat a ronit slzy, vždyť je tu mzda za to, co jsi vykonala, je výrok Hospodinův, však oni se vrátí z nepřátelské země. Je naděje pro tvé potomstvo, je výrok Hospodinův. Synové se vrátí na své území.“* (Jer. 31, 16-17)

Pokud Bůh říká: „vrátí se z nepřátelské krajiny“, tak také počítá s tím, že naše děti do nepřátelské krajiny půjdou! My matky se nemáme trápit, máme jen věřit a modlit se v postoji odevzdanosti. To je postoj, ve kterém zcela důvěřujeme Bohu. Vyjadřuje důvěru, že Bůh naše děti přivede zpět, protože je věrný, milosrdný a soucítí s každým z nás.

Pro mnohé matky je těžké připustit, že Bůh jejich děti miluje mnohem víc než ony samy. Postoji odevzdání a pokory se učíme stále, a tak duchovně zrajeme. Právě odevzdání je klíčovou spiritualitou Modliteb matek. Jednoduše se dá říct, že se snažíme napodobit život Panny Marie. Ona byla zcela odevzdána Bohu, i když mnohdy nerozuměla, co se kolem ní děje. Trpělivě a v tichosti o všem rozjímalala ve svém srdci. I my věříme, že o všem, co se děje v životě našich dětí, Bůh ví, proto mu je odevzdáváme s důvěrou, aby On mohl konat – ne podle našich představ, ale podle své moudrosti a lásky. Cílem modliteb není „vymodlit“ za každou cenu to své: Jde především o upevnění vlastní víry a jistoty, že Bůh dává našim dětem vše, co potřebují.

Někdy se změní těžká situace, jindy se změní náš pohled na ni, někdy se změníme my sami. Je potřeba si uvědomit, že mnohdy proměna našich blízkých není možná, protože my sami jsme překážkou. Vytrvalá modlitba proměňuje však nejdříve nás samé.

Začátek v České republice

Do České republiky přijela zakladatelka hnutí paní Veronika poprvé v listopadu 1996 a byla to její první zahraniční návštěva. „Modlitby matek“ se pak představily veřejnosti na celostátním setkání zástupců laických hnutí a komunit na Velehradě v roce 1999 a už v roce 2000 obdržely dekret a schválení České biskupské konference pro oficiální působení v České republice. V současné době působí v naší republice už přes 1 500 modlitebních skupin.

Zásady hnutí MM

Modlitby matek tvoří ekumenické modlitební společenství křesťanských žen, které se scházejí k modlitbě ve skupinkách po 2-8 maminkách zpravidla jednou týdně. Jsou to ženy, které si uvědomují svou zodpovědnost a zároveň omezené možnosti při doprovázení svých dětí. Vyvrcholením této modlitby je odevzdání dětí do Boží náruče. Maminky (nejen biologické, ale i duchovní), které se rozhodnou zapojit do Modliteb matek, se kromě pravidelných společných modliteb k ničemu nezavazují. Bezpodmínečně ale musí dodržovat tři zásady – mlčet o věcech, které se při setkání dozví, neradit si a nekritizovat druhé.

Boží odpovědi na naše modlitby jsou úžasné. Každá maminka by mohla svědčit o obdržených milostech. Na setkáních často zaznívají slova chval a díky.

Kéž by si rodiče uvědomili naléhavou potřebu pravidelné modlitby za své děti! V dnešní době, která je velmi agresivní ve všech směrech, je útok Zlého zvláště na naše děti jejich každodenním údělem. Bezvýhradné a úplné odevzdání našich dětí Bohu je už nedílnou součástí života tisíců žen po celém světě. Většina z nich může svědčit o naději i zázracích, které se udály v životě jejich dětí. Vždyť co více můžeme našim dětem dát, než je bezpodmínek odevzdat do rukou toho, který je miluje mnohem více, než jsme toho schopny my sami?

Markéta Klímová, Koordinátorka hnutí MM v České republice

www.modlitbymatek.cz

(Podle magazínu Effatha 3/2015)

Co kdyby to byla pravda?

(vyprávění pana K.L.)

Seděli jsme u řeky. – Tehdy nám bylo všem pod dvacet, byli jsme teenageři a celý život byl, jak jsme si mysleli, před námi... A filozofovali jsme. Hovořili jsme o metafyzice... Bylo příjemné hovořit v jasném letním dni o nejasnostech.

Seděl s námi i jeden spolužák, chtěl po maturitě studovat na kněze. Naslouchal našim hovorům. Občas v nich zaznělo něco velice kacířského. Na trávě u řeky sedělo i několik bojovných ateistů, kteří „věřili, že Bůh není“. Co jiného je ateismus než víra? Víra jaksi naruby? Tam, kde věřící věří, že něco existuje, Někdo existuje, tam ateista věří v opak, věří, že není nic... Dobře pamatuji na ten rozpálený letní den, na zamyšlené mlčení budoucího bohoslovce. Jako by i jeho mlčení bylo „misijní“. Bylo harmonické a převyšovalo slova. Někteří lidé umějí mlčet tak, že jejich mlčení je už samo o sobě přesvědčivý argument.

Ten chlapec se knězem nestal. Během studií zemřel.

I tak dokázal ve svém krátkém pozemském životě výsostně svědčit o své víře... a zanechat v řadě lidí, kteří ho znali, velice krásnou, svítící stopu...

Je několik námitek, banálních, jaké obvykle ateisté uvádějí. A jeden z nás, co jsme seděli tehdy u řeky, je s vítězným přízvukem vyjmenovával...

I když horko působilo, že jsme byli ještě před chvílí pořádně malátní, tenhle rozhovor nás dokázal zbystřit. Já jsem byl věřící... Ale kde najít něco, co by nepotěšilo jenom věřícího..., kde najít něco, co by přesvědčilo ateistu?...

Všichni jsme do sporu zasáhli. Jenom budoucí bohoslovec ne...

Věděli jsme, že by nám on mohl rozhovor posunout nějakým úrodnějším směrem. A tak jsme ho vyzvali, aby promluvil. Vidím ho jako dnes, jak leží v plavkách na břehu stříbrné řeky... Usmál se:

„Co chcete abych řekl?“ Ten, který pozvedal nejvýše v onom odpoledni ateistický prapor, se k němu obrátil. Chvilí přemýšlel, jak by náš rozhovor zhuštlil do co nejkratší věty, a pak zvolna promluvil: „Chci, abys řekl, že to, co říkají kněží, jsou povídačky.“

Budoucí bohoslovec se na něj dlouho díval, nevzplanul, neprotestoval, nekřičel..., usmíval se... A pak také zvolna promluvil.

„A CO KDYBY TO BYLA PRAVDA?“ Pamatuji se, jak nás zamrazilo...

V tom letním horkém dni jsme byli náhle zasaženi podivuhodnou rozsvícenou myšlenkou. Proč by to, čemu věří po tisíciletí tolik lidí, od negramotných pasáček po nositele Nobelových cen, neměla vlastně být pravda...? Proč si nepoložit, pokud je člověk ateistou, při takových úvahách otázku jinak, než jak se obvykle klade... „A co kdyby – A co kdyby to byla pravda?“

(Eduard Martin- Andělské cesty k nesmrtelnosti – KNA)

Kolik jsi dnes rozdal fíků? (O užitečnosti).

„Kolik jsi dnes rozdal fíků?“ Tohle je věta, kterou mě naučil říkat si každý večer před spaním náš zpovědník. Báječný bělovlasý stařeček...

Už jak se vám podíval do očí, vzbuzoval ve vás pocit, že mu nic nelze zatajit..., ať by se mu člověk snažil cokoliv zatajit, není to nic platné – ten laskavě velebystrý pohled stejně všechno prohlédne, každé lstivé zamlčení nějakého skutku je tím pohledem předem odhaleno...

Když jsem začal chodit k tomuto zpovědníkovi, uvědomil jsem si lépe, kdo vlastně zpovědník je. Zpovědník je člověk, říkával jsem si, který nám dává bezpečí před námi samotnými ... Měl jsem příležitost se s tímto výjimečným knězem stýkat od mládí a kormidloval můj život bezpečně a moudře. Vzpomínáte si na podobenství o fíkovníku? Ano, to podobenství jsem slyšel několikrát mého zpovědníka kázat. A jednou jsem na ně zavedl řeč. Seděli jsme ve farní zahradě, stmívalo se, bylo to pár týdnů před smrtí onoho nezapomenutelného kněze. Řekl jsem mu, jak mě ono kázání oslovilo. „Fíkovník,“ stařeček se usmál. Chvilí jsem mlčel, věděl jsem, že uvažuje, jak by mi něco mohl co nejjasněji povědět...

„Víš,“ řekl pak, „tohle podobenství mi pomáhá léta...Můj zpovědník, ke kterému jsem začal chodit tak starý, jako ty chodíš ke mně, můj zpovědník mi jednou řekl něco, co mi pomáhá i teď na konci mojí cesty. Jednou jsem s ním, jako mladý bohoslovec, hovořil právě o tomhle místě z evangelia. A on mě upozornil, že tak, jako se každé místo radostné zvěsti týká každého, kdo je čte, tak se týká právě i mě. A mohu si prý říct, že toto místo bylo před tolika pokoleními napsáno přímo pro mě... Zpovědník mi tehdy poradil malý test – chtěl, abych si každý večer před spaním položil otázku: kolik jsem dnes rozdal fíků? Pokud si člověk položí otázku takto, nemá na vybranou, je třeba, aby si pravdivě odpověděl. Je třeba, aby si nenamlouval to nebo ono. Měl by si sám odpovědět přesně, aby si mohl jednotlivé 'fíky' - ony skutky, kterými pomohl – pojmenovat.

Ta rozmluva z farní zahrady nedozněla. Provází mě, ta věta mi pomáhá, abych si každý večer převážil svou cestu ... převážil svůj život.

Říct si před spaním jednoduchou otázku, to nám pomůže vidět svou cestu ve světle. Je to otázka po smyslu našeho života. Andělská otázka...

„Kolik jsi dnes rozdal fíků?“ Rozdal jsi dnes nějaké? Komu? Komu jsi je dát zapomněl? Komu je budeš moct podat zítra? Pokud zítra na tomto světě ještě budeš...

Kvíz

1. Která liturgická barva patří k liturgickému mezidobí?

- A) červená B) bílá C) zelená D) modrá

2. Jak se jmenuje první den Postní doby?

- A) Popelační středa B) Zelený čtvrtek C) Velký pátek D) Bílá sobota

3. Kolik dní má doba Postní?

- A) 20 dní B) 40 dní C) 4 týdny D) 50 dní

4. Která liturgická barva patří k době postní?

- A) zlatá B) zelená C) bílá D) fialová

Velký dík patří všem bratřím a sestřím, kteří se aktivně podíleli o vánočních svátcích na přípravě bohoslužeb, koncertů, stavbě betlémů, úklidu fary či návštěvě domovů důchodců. Těšíme se na další spolupráci v roce 2016. Na obrázku jsou **Jirkovské seniorky**, které vystoupily v naší farnosti 2x - v kostele sv. Jiljí v Jirkově (advent) a v Sušanech (vánoce). Na dolním obrázku je **Schola svatého Marka**, která též vystoupila 2x. Na mikulášské besídce v Otvicích a o vánočních v Sušanech.

MD

Vánoční divadelní scénku zahrály děti v kostele v Jirkově pod vedením sestry Imeldy.

Apoštolát modlitby

Úmysl národní - leden

At' se ve Svatém roce milosrdenství umíme společně modlit s nekatolickými křesťany a naslouchat slovu Božimu s vědomím vlastních chyb a hříchů a s lítostí nad nimi.

Je nutné se hodně modlit, abychom se nedali nakazit virem pokrytectví, oním farizejským postojem, který vábí svou prolhaností, a přitom stojí ve stínu.

„Pokrytectví je onen způsob života, jednání a mluvy, které nejsou jasné. Možná se usmívají, možná jsou vážné... Nejsou ani světlem, ani tmou. Hádovitě se pohybují tak, že zdánlivě nikoho neohrožují, avšak mají půvab šerosvitu. Ono kouzlo nezřetelných obrysů a nejasných slov, půvab lži a vnějšího zdání. Pokryteckým farizeům Ježíš říká, že jsou plni sami sebe, své marnivosti, že se jim líbí procházet po náměstích a vystavovat na odiv svou důležitost a vzdělání.“

Nebojte se, je tu Otec, který vás miluje.

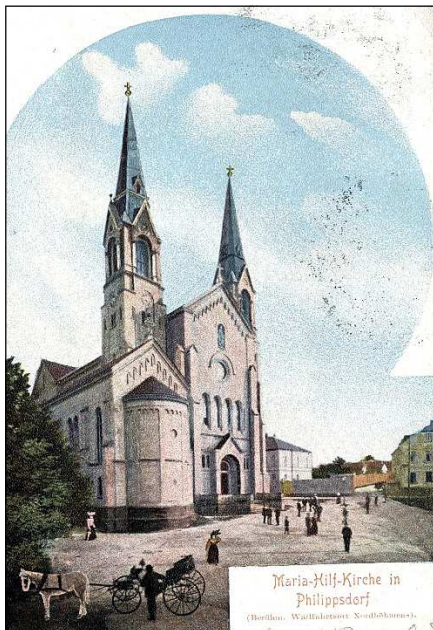
(papež František; Pouze modlitba vítězí nad farizejským pološerem)

Kláster Nový Dvůr u Teplé je od nás vzdálen asi 100 km a někteří z nás byli při jeho slavnostním otevření. Dostáváme od mnichů zprávy, že nyní rozšiřují sortiment svých výrobků: Od roku 2004 v Opatství Nový Dvůr vyrábí několik druhů hořčic. Většina z nich jsou s biocertifikátem. Nyní přibyla přírodní kosmetika a výrobky z dalších spřízněných klášterů (sušenky, káva, vitamínové doplňky, pomazánky, cereálie na snídani, med, atd.) Internetový obchod najdete zde: <http://www.novydvor-obchod.cz/>

Historické zastaveníčko

Filipov (Philippsdorf)

Osada byla založena roku 1540 jistým Filipem na pozemcích poplužního dvora Jiříkov (Georgswalde) a náležela k šluknovskému panství Ditrichštejnů. Ve Filipově se odehrálo nejmladší zjevení Panny Marie v českých zemích. Ve 4.00 hodiny v noci z 12. ledna na 13. ledna 1866 se ve Filipově v domě čp. 63 tkadleně Magdaleně Kade při modlitbě zjevila Panna Maria a přislíbila jí uzdravení: "Mein Kind, von jetzt an heilt's" (Mé dítě, od nynížka se to hojí). Dosud nevléčitelně nemocná Magdalena (1835-1905) byla dalšího dne zcela zdráva a znovu mohla začít pracovat. K místu zjevení Panny Marie a mimořádného uzdravení, začaly putovat zástupy lidí. Interiér domu se změnil na kapli. Přimo na místě zjevení ve Filipově došlo nejprve v letech 1870 - 1873 k výstavbě milostné kaple Uzdravení nemocných. Iniciátorem stavby byl kaplan v Jiříkově P. Franz Storch. Vedle kaple v letech 1873 až 1885 postaven monumentální jednolodní novorománský kostel Panny Marie Pomocnice křesťanů s dvěma věžemi v průčelí. Plány poutního kostela vypracoval architekt Franz Hutzler z Vídně (podzim 1868). Stavbu vedl architekt a stavitel Gustav Sachers z Liberce. Dokončil ji stavitel Josef Hampel z Rumburku. Kostel byl zamýšlen jako filiální kostel kostela v Jiříkově, po příchodu kongregace redemptoristů v roce 1885 se stal kostelem poutním. Díky dalším zprávám o uzdravení nemocných na přímlyvu Matky Boží byl Filipov počátkem 20. století nazýván "Lurdy severních Čech". Ve 30. letech 20. století do poutního kostela ve Filipově přicházelo na 100 000 poutníků ročně. Dne 13. 1. 1926 byl poutní kostel ve Filipově papežem Piem XI. (1857-1939) prohlášen za basiliku minor. Po druhé světové válce a odsunu německých obyvatel prostor osiřel a ocitl se na samých hranicích s NDR. Kostel se nakonec podařilo zachránit a dnes sem míří řady poutníků a turistů z okolí. Basilika je významnou památkou Českého Švýcarska a Litoměřické diecéze. Dne 12.9. 2016 bude v domě Č. Švýcarska v Krásné Lípě symposium na téma: poutní místo Filipov.

Cítat na únor: „Zima nebývá příjemná, ale pro zemi je stejně důležitá jako rozkvetlé jaro. Podobně je tomu s krizemi v životě člověka.“ (V.K.)